

NR.3

ISSN 2734 - 7486

NOIEMBRIE 2020

ISSN-L 2734 - 7486

MOZAIC

MOISIL

MOZAIC

O NOUĂ PREZENTARE

REDACTOR ȘEF:
 A. DRAGIMIRESCU,
 REDACTORI:
 AURA ANDRICI,
 ANDREEA BUNEA,
 ADRIAN MANU
 COPERTA:
 DANIEL GHINDEA
 E-MAIL
 REVISTA.CNGM@GMAIL.COM

CUPRINS

- 4 NOI, CEI DIN ONLINE
- 8 SIGNAC
- 9 ARTIST ÎN LICEU
- 12 ARTA ACUM, ABILITATEA AUTOCUNOAȘTERII
- 14 RESPIRO POSTMODERNIST
- 15 MATEMATICA + POEZIA
- 22 JURNALUL TOAMNEI

Noi, cei din on-line

— ... dar comunicare am scris pe tablă? Întreabă o voce din calculator...

— mai bine prietenie, intervine altcineva.

Mă uit la cuvintele scrise deja și zâmbesc: Nu.... Acesta este cuvântul pe care îl așteptam.

Trag o linie de la termenul din centru, IUBIRE, apăsând markerul. Îmi dau seama că nu mai avem timp să discutăm, pentru că în două minute „se sună”. Timpul trece altfel acum, când toată clasă este blocată în spatele unui ecran, iar în fața tablei am rămas doar eu. E un sentiment straniu să fii singur într-un spațiu pe care ți-l amintești atât de plin de viață... e îngrozitor să suferi de multă liniște. Scriu mare PRIETENIE. Știu că în spatele meu sunt ochi curioși să vadă ce fac, ochi oboseți care așteaptă pauza. Le dau ca temă un eseu liber și, în plus, îi rog să îmi trimită linkul unei melodii de dragoste care i-a impresionat. Vreau să îi cunosc, pe ei, cei din online.

Închid meetingul din Teams, WhatsAppul se animă rapid.

Bună ziua, această este melodia pentru temă.

Pe grupul clasei, răspund eu în grabă.

Aaaa, am înțeles! Mă scuzați!

„Atât elevii, cât și profesorii sunt protejați de acest virus, riscul îmbolnăvirii fiind mult mai scăzut. Nu toți elevii stau aproape de școală, iar pentru ei înseamnă mai multe minute sau poate chiar ore câștigate, pe care le pot aloca învățatului sau pasiunilor proprii, în loc să le piardă prin mijloacele de transport în comun, în drumul spre școală.”

Bianca Țone

Of, clasa a noua, îmi zic, așa sunt toți la început, boboci la *trebi de aieste*. (Îi salut pe cei care au zâmbit acum, e plăcut să știi că sunt oameni care te înțeleg la un alt nivel).

Mă uit pe geam, sunt deja în tramvai, spre casă. Simt telefonul vibrând.... primesc mesaje cu melodiile lor, probabil... E bine, sunt implicați! Minte îmi fuge la discuția de azi, de la dirigenție. L-am invitat pe Alex, colegul meu din liceu să vorbească despre piesa compusă de el, „Suflet Colectiv”. Impresionant! Să te poți salva prin muzică de suferință... Invariabil, ne-am adus aminte amândoi de liceu (cel mai apreciat, din centru, acum douăzeci de ani) ... când eram doar un număr la catalog. Tremuram de frică la oră, face-to-face, cum se zice mai nou. Da, mi-aș fi dorit să pot închide ochii, să mă dau pe „mut” la acele ore și să ies din „clasă”... (De ce oare învățăm la școală basmul acela cu *răul câteodată prinde bine la ceva?*)

Încep să scriu postarea pe Facebook despre dirigenție și o termin chiar înainte să cobor din tramvai. Constat că telefonul merge greu, e plin de mesaje. Aștept să ajung acasă să le citesc pe cele de la prieteni, vreau să știu cum și-au petrecut ziua... O să le zic că sunt foarte obosită, dar vreau să vorbim. Despre orice, despre proiecte, despre revistă, vreau să le aud vocea pentru a rezista în fața timpului.

(Îmi pun căștile în urechi și dau drumul la o melodie, aleasă la întâmplare dintre cele primite recent, Lana Del Rey, „Young,...” Începe bine... Merg pe stradă și îmi dau seama că nu am scris COMUNICARE pe tablă, azi. La una dintre ore, la una dintre clase, unde nu am mai avut timp să discutăm despre tema iubirii).

Alexandra Dragomirescu

„Deschid laptopul și intru în clasa virtuală. Aștept începerea orei de curs, în timp ce îmi așez cărțile pe birou. Am intrat. Mă întreb dacă vom depăși vreodată această situație, pentru că normalitatea pare să nu mai apară. Sunt în primul an de liceu și niciodată nu mi-aș fi putut imagina un astfel de început. Am tot sperat să fie totul ca înainte.... Este vineri, ultima oră. Mă doare capul, iar lecția profesoarei, deși ușoară, pare atât de greoaie din cauza oboselii. Știu că urmează weekendul, iar gândul îmi fuge în altă parte. Nu mi-am cunoscut decât o parte dintre colegi la școală și simt că aceste circumstanțe neplăcute nu au dat un start ideal relației noastre. Sper însă că vom avea timp să ne descoperim unii pe alții. Suntem la început...”

Ioana Mircea

Signac

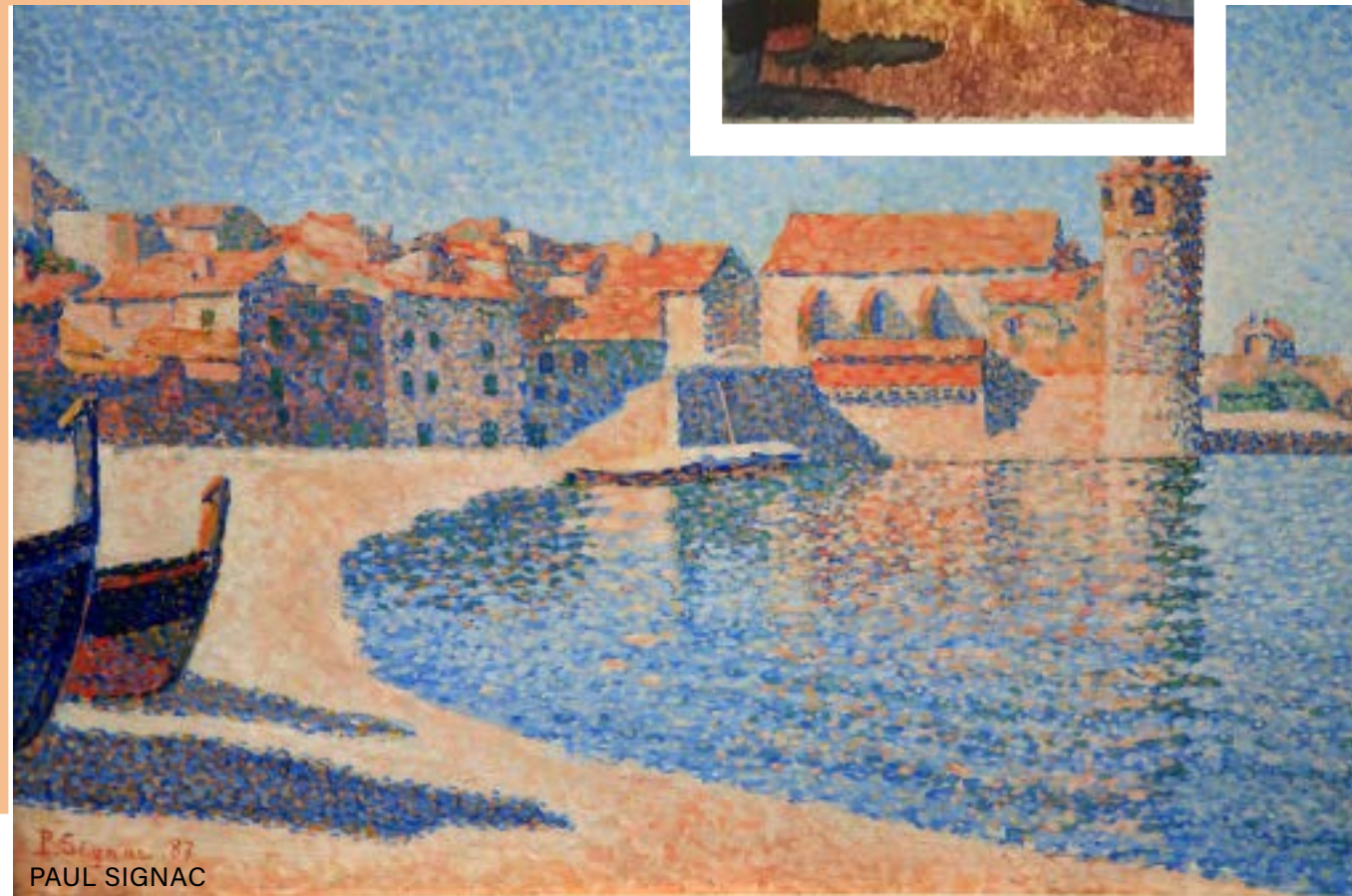
Paul Signac (11 noiembrie 1863 - 15 august 1935) a fost un important pictor neo-impressionist francez, un grafician și un acuarelist talentat. Alături de Georges Seurat, al cărui discipol era, a promovat tehnica divizionistă în pictură.

Energic și sociabil, Paul Signac a participa la înființarea „Societății Artiștilor Independenți” care organiza expoziții fără a face selecție și s-a bucurat încă din timpul vieții de o recunoaștere unanimă.

Andreea Bunea

MONICA BALAN

Artist în liceu

Din 2016, de când am venit în Colegiul Național „Grigore Moisil”, ca profesoară de Educație plastică, am avut de multe ori bucuria să întâlnesc copii cu o inclinație deosebită spre artă, în toate formele ei. Nu de puține ori am reflectat asupra unor desene, picturi, colaje, gândindu-mă ce vânt i-a purtat spre liceul nostru și nu au ales un liceu vocațional. Nu de puține ori am trăit emoții puternice, ascultând-i cum cântă atât de frumos sau admirând-i în spectacole de balet. Avem copii foarte talentați!

Un exemplu relevant este Eva Gritu, pe care am descoperit-o anul trecut, pe când era bobocică la clasa de filologie. Au fost suficiente câteva linii, câteva tușe de culoare, prin care să îmi transmită că are o inclinație nativă către această lume minunată a artei.

Eva schițează, desenează, pictează mult, iar pentru acest număr al revistei am ales una dintre frumoasele ei lucrări, despre care spune că a fost cea mai migăloasă dintre toate, lucrând timp de 38 de ore la realizarea ei.

Florile de crin este o lucrare de grafică policromă în tehnică mixtă, îmbinând armonios pictura în tempera cu elementele de grafică. Compoziția este proprie, având ca sursă de inspirație diverse poze cu crini.

În ceea ce privește alegerea temelor, Eva este pasionată în special de peisaje, de animale, de plante și de flori, acestea fiind cele la care a lucrat cel mai mult.

EVA GRITU

„La baza lucrărilor mele stă întotdeauna o viziune pe care rareori o regăsesc cu exactitate în imagini și în natură, spune Eva, așa că îmbin elemente din mai multe surse pentru a-mi exprima sentimentele pe hârtie.”

Andreea Bunea

Eva Gritu

Arta acum, abilitatea autocunoașterii

Noiembrie, 2020

Gri... e frig afară și în suflete. Ceața densă nu mă lasă să văd la o distanță mai mare de un metru și aerul rece parcă îmi taie respirația. Intru în casă și încerc să mă încălzesc. Îmi pun o ceașcă de ceai și aburul fierbinte formează siluete ce par a nu se mai opri din dansul care începe lent, dar care se transforma într-unul destul de rapid, precum vârtejul Ciuleandrei.

Iată că există și o altfel de artă a ceaiului! Arta dansului? Artă literară? Pornind de la ceai?! Zâmbesc! Îmi amintesc de o colegă care spunea acum câțiva ani: „Dă-mi o scamă de pe jos și o transform în obiect de ARTĂ!” Ea chicotea, eu o credeam în stare! Văzusem ce făcuse cu o jumătate de dovleac, cu niște dantelă și cu flori de toamnă, un adevărat aranjament demn de florăriile celebre.

Mă întorc la ceaiul meu fierbinte. Am început să îl beau și m-am mai încălzit. Griul de afară a devenit crem, un crem cald, lăptos ce pare a fi îndulcit cu miere. Dintr-o dată am realizat că am ajuns pe meleagul artei culinare! Tot la artă mă gândesc? De ce Artă? Când eram elevă ora nu îmi părea deloc deosebită. Nu ieșeam din sfera pictatului peisajelor. În zilele noastre lucrurile stau altfel. I-am văzut pe copiii de la noi din liceu pictând tricouri cu o vopsea specială. Pe alții i-am văzut întruchipând statui vivante, iar pe cei mici i-am surprins ștergând o pată mare de albastru de metil de pe parchet.

Altădată, am remarcat în mașina profesoarei: pensule, acuarele, un pistol de lipit, nasturi

și lucrări de-ale elevilor realizate cu violet de gențiană. În zilele noastre?! De fapt, atunci când mergeam la școală. Acum, în on-line, oare mai pot face copiii toate aceste activități? Cu pricepere din partea cadrului didactic, cu siguranța, nimic nu este imposibil, până la urmă pornim de la o scamă și o transformăm în obiect de artă, nu?

Dar de ce avem nevoie de Artă? Cu ce ne ajută, unde o regăsim? Eu cred ca Arta stă la baza cunoașterii lumii, a descoperirii de sine, a dezvoltării personale!

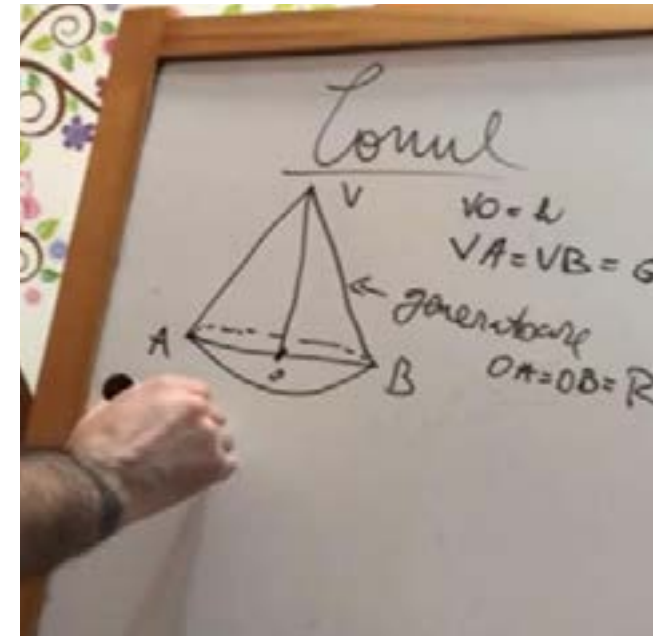
Arta trebuie indusă și nu propusă. Arta este ceea ce există în fiecare dintre noi și poate fi descoperită prin educație, prin șlefuire, prin regăsire.

Arta nu constă doar în noțiuni de teorie cu privire la pictori celebri sau muzicieni desăvârșiți! Arta nu e doar atât! Arta se cultivă prin emoție, empatie și îți deschide propriul univers spre alte lumi. Arta se studiază, arta semnalizează, arta se trăiește! Oare mai avem timp pentru artă? Oare în afară de profesorii specializați, mai este cineva dispus să cultive Arta în sufletele și în mintea copiilor?

Într-un final putem spune ca Școala pare a fi locul care are aceasta șansă. Și eu sunt recunoscătoare acestui fapt.

Un proverb tibetan spune că: „Cea mai mare artă este arta de a trăi o viață obișnuită într-o manieră extraordinară!” Să învățăm să trăim! Să învățăm, așa, ca la școală...

Aura Andrici

Studiul artelor mi-a fost de mare folos pentru orele de geometrie. Orele de desen m-au făcut să-mi îmbunătățesc modul în care realizam figurile geometrice, în special pe cele în spațiu. Aceste ore sunt extrem de importante pentru că dezvoltă gândirea creativă și imaginația elevului. Sunt mulți elevi care doresc să urmeze facultăți în care matematica se întrepătrunde cu arta (desenul). Cei care vor urma Politehnica și Universitatea Tehnică de Construcții vor folosi desenul tehnic, la fel și cei care aleg Arhitectura. Consider că toți avem nevoie de a ne dezvolta abilitățile artistice indiferent ce profesie avem.

Adrian Manu

Îți spun să știi despre cine e vorba,
Când vântul de toamnă își pierde aroma,
Când poamele nu mai au gustul știut,
Când tremurul corpului te lasă mut.
Îți spun să știi despre cine e vorba,
Când toate simțirile pier rând pe rând,
Când ruga devine antidot sfânt,
Când seara se lasă și ascuți iar condacul,
E ceasul Artei ce-și mână iar acul...

[...]

Ți-am spus ca să știi despre cine e vorba.

Andreea Bunea

Manifest activist...

Iubiți arta!

...către tinerimea de azi

Căci vă eliberează...

Pictura este zborul continuu dintre realitate și suflet, dintre înger și vis,
Educația plastică este certificatul de absolvire al inimii, măsurat în ani,
Grafica este răsufierea fină a mâinii noastre stângi, în care arde speranța,
VREM

să ne respirăm liber
emoțiile în culoare!

(Alexandra Dragomirescu, în polemică cu Ion Vinea, din dragoste pentru Van Gogh)

2020

Timpul tău nu vrea să mă uite,
Agrafe de birou în 2020,
Cerul va fi o afacere...
Are o fundație logică!
Patul nu mai e la fel de [...] confortabil.
Merg să îmi iau de mâncare
Continui poezia după...
Siri, where is the closest restaurant?
„Unde te ai dus?”

Ce frumos este un joc de colorat,
Reflecția asupra mea este nulă,
Dar ce frumos colorez un cactus!
Îmi place să colorez
Cum e așa de mult timp azi...

Vreau să schimb ceva la tine?
„Unde te ai dus, franțuzoico?”
Ha, ha, ha, visul meu are un vis:
Să coloreze cactuși.
Dar unde e cactusul meu?
Și de ce e mâncarea lângă flori?

„Unde te 'ai dus cuvânt căutat?”

Mihai Bobeică

¹ Cratima a rămas în 2019.

respiro postmodernist

Esența Postmodernismului se află în următorul procedeu: repetarea istoriei prin ironie.

Lirica postmodernistă este o reacție la sensibilitatea romantică, la anxietatea simbolistă, dar și la elitismul modernist.

Acest tip de poezie oferă o nouă perspectivă prin următoarele concepte-cheie:

- (auto)ironie,
- spirit ludic,
- limbaj colocvial,
- prozaism,
- parodie,
- colaj,
- pastișă,
- intertextualitate,
- experiment,
- imprecizie,
- plurilingvism,
- abatere,
- cotidian,
- mimesis,
- demistificare,
- deconstrucție.

Matei Maximilian Nicolae

DANIEL GHINDEA

AȘA SUNT EU

Așa sunt eu, o întrupare a societății:

Plină de calități și defecte...

Poate mainly defecte sau invers.

Plină de clișee (așa ca acum 2 rânduri) și lucruri originale (poate ideea asta pe care am început-o acum...)

Sau poate că nu atât de clișeice sau originale precum ne-am gândi...

(Ups... am repetat niște cuvinte... da' na... se mai întâmplă)

Poate că reprezintă societatea în sine...

I guess we'll never know

de aici devenim și noi serioși... filosofăm cică

Poate că noi suntem societăți diferite,

Care formează alte societăți,

Care împreună suntem o singură societate...

Așa suntem noi...

Mai complecși decât s-ar gândi un om random de pe stradă.

Dar presupun că nu toți înțeleg ce spun aici așa că am să mă opresc să vă mai consum din timpul prețios,

"nEÎNȚEIEgĂtOrIIOr"...

Alexandra Cățu

TRĂIRI

Pe aripi de lume, pluti-voi în noapte

Și-n șoapte de pași dansând,

voi putea-o zări.

De când te aștept... Venita-i iubire!

Ce dor, ce amar

Îmi lasă plecarea prea iute a simțului rar!

Iubire...

Pătrunde-n sinapsă, o leagă un pic,

Apoi o dezleagă, și-o azvârle-n abis.

Cascade de simțuri trezesc frenezie

Vreau să m-arunc rapid după ea.

„Hei, stai, nu pleca!”

„Trăiri îți voi da multe de-acum,

Stai, colo-n mulțime și-așteaptă...”

Ziduri ea puse în fiecare colț...

Zidi-voi rapid o casa micuță inimii mele,

În ea să nu intre oricine, oricând!

Prin geamul mic voi vedea ce primește...

bine sau rău...

Și astfel viața învinge o vreme,

Cam 80 - 100 de ani.

Mohammadi-Golhin Aria Antonio

Matematica + Poezia

Încă din copilărie mi-am pus întrebări legate de întrepătrunderea dintre științele exacte și cele umaniste. Literatura este zona în care îți poți da frâu liber visării și imaginației, pe când matematica mi-a adus satisfacții nebanuite, în momentul în care rezolvam probleme sau exerciții care păreau, la prima vedere, imposibile. Acest tip de satisfacție încerc să-l insuflu în prezent elevilor mei.

Matematica și poezia, două domenii aparent independente, au de fapt, o infinitate de elemente comune.

În primul rând, ambele sunt rezultatul imaginației omenești, sunt perspective asupra lumii înconjurătoare în care ideea de structură este fundamentală.

În al doilea rând, aspectul formal este esențial pentru transmiterea mesajului. A înțelege o poezie este similar rezolvării unei probleme, iar pentru reușita decodificării unui text liric este nevoie de o structurare de tip matematic, logic, a ideilor.

Aceasta legătură profundă dintre matematică și poezie a fost și este în continuare un subiect de actualitate pentru cei pasionați de aceste domenii.

ANDREI DRAGOMIRESCU

Solomon Marcus (1925– 2016) a fost un matematician român, de origine evreiască, membru titular (2001) al Academiei Române.

Deși domeniul principal al cercetărilor sale a fost analiza matematică și lingvistica computațională, Solomon Marcus a publicat numeroase cărți și articole, abordând diferite subiecte culturale, poetice, lingvistice, din domeniul semioticii, filosofiei, istoriei științei și a educației.

Autor a numeroase articole, studii și cărți interdisciplinare, referitoare la utilizarea matematicii în lingvistică, în analiza teatrală și în științele naturale, sociale, Solomon Marcus a dobândit recunoaștere internațională. A publicat peste 50 de volume în România (care au fost traduse în mai multe limbi din Europa: franceză, engleză, rusă, germană, spaniolă, italiană, cehă, maghiară, sârbă, greacă etc.) și aproximativ 400 de articole în reviste științifice sau de specialitate. Opera sa a fost citată de peste o mie de autori. Din 1993, devine membru corespondent al Academiei Române, iar din anul 2001 devine membru titular al Academiei Române.

După 1989, Solomon Marcus renunță la calitatea de profesor al Facultății de Matematică-Informatică a Universității din București, după 42 de ani petrecuți acolo, conducând în continuare doctorate. Precum unul din mentorii săi, Grigore C. Moisil, va fi prezent la manifestări dintre cele mai diverse, care corespund preocupărilor sale, organizate în universități și în școli. El participă la conferințe pe tema educației, susținând schimbarea învățământului românesc, prin trecerea de la forma pasivă de memorare la cea activă, în care elevul sau studentul să își pună și să

pună întrebări. În mod constant, Solomon Marcus a propus adaptarea programelor și a manualelor la cerințele educaționale ale societății contemporane.

Opera sa „Întâlnirea extremelor” este o carte fundamentală, deoarece stabilește raporturi de interdependență între poezie și matematică, iar observațiile sale referitoare la timp și la spațiu, la știință și la filozofie pot să îi intereseze și pe tinerii de azi.

Profesorul și-a exprimat preferințele poetice, într-un interviu: „Eminescu nu face parte din categoria [...] poezilor matematicieni, ci dintr-o alta mult mai largă, în care trebuie să-i includem pe Novalis, pe Paul Valéry, pe Lucian Blaga, pe Camil Petrescu, pe Nichita Stănescu și pe mulți alții care, scriitori fiind, au trăit cu intensitate nevoia umană de a înțelege lumea, o lume care include știința ca o parte esențială a ei. Curiozitatea intelectuală este o parte organică a personalității lor. Eminescu s-a comportat în această privință cu întreaga modestie a celui care vrea să învețe. [...] Eminescu nu a avut nici un moment intenția de a deveni matematician, fizician, chimist sau biolog. El nu a făcut decât să dea curs imensei sale mirări în fața lumii și a făcut un efort considerabil de a înțelege măcar o părticică din tainele universului.”

Prin întreaga sa creație, consider că matematicianul, Solomon Marcus a avut un singur scop: acela de a-l face pe cititorul de orice vârstă să înțeleagă lumea în care trăiește pentru a se putea adapta mai ușor.

În concluzie, poezia și matematică coexistă, se îmbogățesc reciproc, pentru că fiecare preia din experiența celeilalte. De

aceea, trebuie să reflectăm. fără prejudecăți, asupra importanței tuturor domeniilor cunoașterii în procesul de învățare desfășurat la școală.

Trăim și predăm/învățăm, iată on-line, în secolul al XXI-lea, secolul interdisciplinarității, al conexiunilor, al aspirației noastre spre universalitate. De aceea, îi îndemn pe elevii mei să citească cât mai multă poezie, să-și folosească intuiția, atât în rezolvarea unei probleme la matematică, cât și în scrierea unui eseu de interpretare a unui text modernist:

Matematică + Poezie = Cunoaștere

Vă recomand să citiți:

Monica Patriche, *Matematica și poezia, Ziarul Lumina*, 24 mai 2011;

Tudorel Urian, *Matematică și literatură, Romania Literară*, 2005.

Adrian Manu

ANDREI DRAGOMIRESCU

Jurnalul toamnei

Prima adiere ușoară de vânt își face apariția într-o seară frumoasă de toamnă. Aerul mângâie ușor vârfurile arborilor. Mii de frunze pictate de mama natură se desprind din locurile lor, acolo unde și-au petrecut primăvara și vara și acum dansează în căderea lor maiestuoasă, până ating pământul.

Alexandru Talambă

Toamna oferă frunzelor niște culori rare, nemaivăzute în alte anotimpuri: roșu rubiniu, portocaliu sau un galben poleit cu aur. Frunzele își aleg culoarea pe care o vor purta pentru următoarele trei luni cu o mai mare atenție decât cea a unui elev conștiincios, atunci când dă un examen pentru care s-a antrenat toată vacanța de vară. Sunt mii de factori care influențează culoarea unei frunze: culoarea trebuie să se potrivească cu forma frunzei, trebuie luat în calcul și faptul că soarele își aruncă razele dintr-un anumit unghi.... Este o insultă să îi spui unei frunze că nu este frumoasă.

Ioana Becheș

Toamna frunzele cad și formează un covor plin de șoapte uscate. Când auzi păsările cântând și pășești pe covorul din frunze... parcă te-ai afla într-un vis devenit realitate. În grădina mea, trandafirii târzii și crizantemele se bucură de o baie din lacrimile cerului întunecat. Vântul învață crengile copacilor să danseze pe un ritm agitat...

Alexandru Răducanu

Toamna nu va veni ca de obicei. Este blocată la intrare! Bucureștiul nu este deloc dornic să-o găzduiască și în acest an. Știe că, de fiecare dată când primește Toamna, este îngropat de viu sub mantia ei colorată, apoi este înecat de ploile ei abundente. Ce n-ar da să vadă că Toamna nu mai vine...

Victor Buiciac

ANDREI DRAGOMIRESCU

Pictez apusul, să-i aleg pastelurile,
să împletesc spuma valurilor,
pot să luminez și universul,
sunt un copil din primăveri, deci simt că pot.

Dar e ceva legat de Toamnă,
un mister răsfirat în lume,
ce nu mă lasă să mă pierd în arta sa.

Mă ții în brațe roșiatice
și mă săruți arămiu pe frunte,
dar ești rece și distant.

Uneori, diminețile înrămate în ceață,
masa translucidă de nori,
și tonurile tale gri
mă apropie de sfârșit.
Așa mă sufli spre decembrie.

Nu-mi placi când te închini spre iarnă...
Iartă-mă, am raze de soare pictate pe suflet,
Nu pot să echilibrez balanța temperaturii.
Dar, alteori, te simt fugind spre august,
mă trezesc vrăjită de izbucnirile tale de lumină.

Eva Maria Cîrjan, *Mister tomnatic* (fragment)

Mozaic 4

Vis de iarnă

20 decembrie